

“ರೀ ಏಲಿ, ಪೇಪರ್ ಬಂತು.”

ಹೆಂಡತಿಯ ಕೂಗಿನಿಂದ ಆತ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ. ದಿನಸಿಕ್ಕದಂತೆ ಬೆಳಕು ಹರಿದು ಎಲ್ಲೆಡೆ ಹರಡಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಬೆಳಕು ನೋಡಿ ಈಗ ಎಷ್ಟು ಗಂಟೆಯಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಹಾಸಿಗೆ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡೇ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕುವುದು ಅವನ ಚಾಳಿ. ಅವತ್ತು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದ. ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತುದರೂ ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆಯ ಹತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೊರಗಡೆ ನಾಯಿಗಳ ಬೊಗುಳುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಗೂರ್ಖಾನ ಲಾಟಿಯ ಕಟ್ ಕಟ್ ಸದ್ದಿನಿಂದಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಹಾರಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಯಾವಾಗ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿತೋ ಗೊತ್ತೇ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಅವನಿಗೂ ನಿದ್ರೆಗೂ ಅವಿನಾಭಾವ ಸಂಬಂಧ. ನಿದ್ರೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆತ ಕುಂಭಕರ್ಣನೇ. ಆದರೆ ಈಗೀಗ ನಿದ್ರೆ ಅವನಿಂದ ಹಾರಿ ಹೋಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅವನಿಗೆ ಬೀಳುವ ಕನಸುಗಳು. ಈ ಮೊದಲು ಅವನಿಗೆ ಕನಸುಗಳು ಬೀಳುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಮಗು ಸದ್ದಿಲ್ಲದೇ ನಿದ್ರೆಗೆ ಜಾರಿದ ಹಾಗೆ ಅವನಿಗೂ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ತಕ್ಷಣ ನಿದ್ರೆ ಆವರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು, ಯಾವಾಗಲೂ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆ. ಆದರೆ ಈಗೀಗ ನಿದ್ರೆ ಅವನಿಂದ ಮಾರು ದೂರ ಸರಿದಿದೆ.

ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಬಿದ್ದ ಕನಸು ನೆನಪಾಗುತ್ತಲೇ ಅವನದೆ ಆಘಾತಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಯಿತು. ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದಲೇ ತನ್ನ ಆರು ವರ್ಷದ ಮಗನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಮತ್ತಷ್ಟು ಆಘಾತಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದ. ಮಗನಿಗೂ ಕೂಡಾ ಅವನಂತೆಯೇ ಅಂಗಾತ ಮಲಗುವ ರೂಢಿ. ಎರಡು ದಿನದ ಹಿಂದೆ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿದ ಸುದ್ದಿ ಪದೇಪದೇ ನೆನಪಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸುದ್ದಿಯಾದರೂ ಏನು? ಮುನ್ನಿಪಾಲ್ವಿಯ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆ ಬಿಟ್ಟ ನಂತರ ಗೇಟಿನಿಂದ ಹೊರಹೋಗುವ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲ್ತುಳಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೊಬ್ಬ ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದ. ಆ ಸುದ್ದಿ ಓದಿದಾಗಿನಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯ ಎರಡೂ ಸರಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಸುದ್ದಿಯೇ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಬರತೊಡಗಿ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗನದ್ದೇ ಚಿಂತೆಯಾಗಿದೆ. ಅವನ ಮಗನದೂ ಅದೇ ಶಾಲೆ. ಆ ಶಾಲೆಗೆ ಎರಡು ಮೂರು ಗೇಟುಗಳಿದ್ದರೂ ಆದೇಶದಂತೆ ಒಂದೇ ಗೇಟನ್ನು ತೆರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಗೇಟಿನಲ್ಲಿ ಪಾಲಕರು, ಮಕ್ಕಳು, ಒಳಗೆ ಹೋಗುವುದು ಹೊರಬರುವುದು ಎಲ್ಲವೂ ಸಾಗಬೇಕು. ಹೀಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ನೂಕುನುಗ್ಗಲು. ತನ್ನ ಮಗನೂ ಕಾಲ್ತುಳಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಂತೆ ಬಿದ್ದ ಕನಸು ರಾತ್ರಿಯಿಡೀ ಕಾಡಿದೆ.

“ರೀ ಯಾಕೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ?”

“ಎಮ್ಮೆಯ ಹಾಗೆ ಅಲ್ಲೇ ಎಷ್ಟು ಹೊರಳಾಡ್ತೀರಿ, ಏಳಿ ಎದ್ದೇಳಿ, ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ರೆಡಿಯಾಗಿ” ಎಂದು ಹೆಂಡತಿ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು.